

HOMENATGE AL PARE MORT

Des que tinc ús de raó, a casa sonava música. El meu pare la posava a tot drap, recordo especialment la Passió segons Sant Mateu de Bach, també la de Sant Joan. Més tard, les simfonies de Mahler, Brahms i Beethoven. La mare patia pels veïns i no parava de disculpar-se quan se'ls trobava per l'escala. Vaig créixer embolcallada d'aquests sons meravellosos.

Quan vaig ser adolescent, el pare i jo estàvem abonats a la temporada del Palau de la Música. Allà, al segon pis, asseguts en aquelles butaques estretes i incòmodes que encara hi ha ara, se'm va obrir un món delicadíssim en el qual tota la vida m'hi he refugiat, en les alegries i en les tristeses.

El pare era un home poc amant de mostrar les seves emocions, molt auster en les formes de mostrar afecte; però amb la música es transformava, després d'escoltar una simfonia de Mahler no podia parlar, els ulls se li omplien de llàgrimes i se sentia avergonyit de mostrar els seus sentiments. Aquests records em fan sentir una immensa tendresa.

Ell em va obrir un camí que ha resultat ser infinit, inabastable, el camí de viure per i per a la música. Aquesta m'ofereix un món emocional que supera de llarg les paraules i m'embruixa amb el seu poder de persuasió, em fa patir, em fa gaudir, em fa sentir el dolor existencial, la finitud del temps, la grandiositat de l'univers; em fa humil, sento que tinc un tresor intangible, infal·lible, en el que refugiar-me. Quan la música ocupa permanentment el teu cervell i la teva ànima, la set de voler més és insaciable. Una simfonia et porta a una altra, aquesta a un concert, vols aprofundir en un compositor i l'emoció de nous descobriments és indescriptible, com una aixeta que comença a gotejar i, quan la furgues, la música surt a doll i de vegades la vols parar perquè el dia s'acaba i has de dormir, i m'adorms amb aquella música al cap, i et despertes amb aquella altra. Arriba un moment que la connexió és tal que no necessites parlar; és una presó meravellosa, però també una droga en si mateixa, en el sentit que no en tens mai prou i quan una peça et trasbalsa, t'entravessa el cor, et meravella, et supera, en aquell moment desitges veure-la interpretada per una altra orquestra, un altre violinista, pianista, violoncel·lista, per veure si aquell moment culminant també ho és amb una altra interpretació, i esperes aquest moment amb el cor accelerat, et suen les mans i les aixelles, i, quan es produeix, sents un profund amor pel món, pels éssers estimats, per la natura, les flors, el cel i la terra mare. I penses que la mort no serà tan greu perquè has tingut accés a tota aquesta bellesa, perquè encara n'hi ha de bellesa en aquest món incomprendible per ànimes altament sensibles.

La vida se'm faria molt feixuga sense música, em costa molt connectar amb aquest món tan dur en què vivim i aquest refugi sempre el tinc. De vegades necessito emocions fortes, com la Resurrecció de Mahler; d'altres, necessito música que em doni pau i serenitat, recolliment, sentir l'exquisidesa del que és perfecte. En aquestes ocasions recorro a Brahms, amb qui sento una profunda connexió. Gairebé cada matí, començo el

dia amb la Chacona de la Partita núm. 2 de Bach, perquè sento que aquesta música circular ve d'un altre món, tant és així que em pregunto, com moltes altres persones, si Bach era humà o era un Déu (o potser un enviat de Déu?). I quan necessito BELLESA en estat pur em poso el Preludi de Lohengrin de Wagner, una peça escrita des del més enllà i que em fa sentir lleugera i humil, despresada de tota càrrega, i m'ajuda a prendre decisions difícils.

Quan anava al Palau de la Música amb el meu pare somiava tocar en una orquestra i que la meua vida fos assajar i fer concerts. No em venia al cap altra manera més bonica i apassionant que tocar el violí, no ser solista, no ser la millor, sinó formar part d'un conjunt de persones fent música. Creia que no podia haver-hi millor manera de guanyar-se la vida que anar a assajar i tocar als concerts. Això no seria una feina, seria un gran plaer! Però les coses van anar per altres camins. Ara soc gran i me n'adono com renunciem als nostres somnis per pensar que no és el que s'espera de nosaltres; jo ho vaig fer, i em vaig equivocar. Però la vida, o jo en aquest cas, m'he donat una segona oportunitat quan, amb seixanta anys, m'he sentit absolutament lliure.

El pare ha marxat, acompanyat de la Cançó de la Terra de Mahler, tal com ell volia, i jo m'he quedat orfe d'un pare de qui ja era orfe fa anys, pel qual vaig poder elaborar un dol avançat. En aquests darrers anys ja no m'ha pogut acompanyar als concerts, no hem pogut planificar les temporades, l'elecció dels concerts, comentar ni emocionar-nos junts, la sordesa i una demència molt cruel se l'han emportat despietadament després d'un declivi brutal, inexorable, indigne. Em sento realment sola sense ell, i intento processar aquest immens dolor d'haver assistit a la seva desconexió del món, de la música i de mi. Et trobo molt a faltar, pare, molt, però, a l'hora, em sento molt agraïda per la teua decisió d'abandonar la presó de la teua mort en vida per passar a la vida en la mort.

Què té la música que embuixa d'aquesta manera? És una companya que no et jutja, que sempre hi és, que et consola en els moments difícils, que canta amb tu quan cantes perquè estàs contenta, que et dona la mà quan no saps on agafar-te, que dona sentit al buit existencial que com a humana, de vegades sents; que et recorda que la bellesa, la bondat, la creativitat i la pau absoluta existeixen, malgrat tot.

Pare, vull dir-te: GRÀCIES!